

Arrest

nr. 173 890 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die respectievelijk verklaren van Russische en Kazachse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. BLOMME en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U woonde in de stad Grozny in Tsjetsjenië. Uw tweede vrouw, L. S. (...) (O.V. (...)), met wie u drie kinderen hebt, heeft het Kazachs staatsburgerschap en woonde in Kazachstan.

U vroeg voor het eerst asiel op 19 mei 2011. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u van 1996 tot 1998 werkte voor de ‘OBPL’, een speciale afdeling van de Tsjetsjeense politie die zich bezighield met ontvoeringen en andere zware misdaden. In december 2006 werd u omwille van uw vroegere werk door gemaskerde mannen ontvoerd en zwaar mishandeld. U werd voor dood achtergelaten langs de kant van de weg. Door tussenkomst van getuigen werd u naar een ziekenhuis in Nazran, Ingoesjetië overgebracht. Zowat 2 maanden lang verkeerde u in comateuze toestand. Toen u

voldoende hersteld was, ging u naar uw echtgenote, die op dat ogenblik in Kazachstan verbleef. Nadien keerde u terug naar Tsjetsjenië omdat u de kostwinner van uw gezin was. U kende geen problemen tot u op 17 april 2011 door enkele kadyrovtsi werd ontvoerd. U herkende tijdens uw detentie een zekere R. (...), wiens vrouw u tijdens uw werk voor de OBPL bevrijd had uit de handen van haar ontvoerders. R. (...) zorgde ervoor dat u werd vrijgelaten. Dit incident was voor u de directe aanleiding om de Russische Federatie definitief te ontvluchten. Uw echtgenote zou u later, vanuit Kazachstan, waar zij zou zijn vervolgd door onbekende Tsjetsjeense mannen omwille van uw problemen, vervoegen in België. Het Commissariaat-generaal nam op 31 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U stelde tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest van 22 november 2011 voormelde beslissing van het Commissariaat-generaal bevestigde.

Uw echtgenote vroeg voor het eerst asiel op 21 september 2011. Op 9 maart 2012 nam het Commissariaat-generaal voor deze aanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 8 november 2012 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormelde beslissing van het Commissariaat-generaal.

Op 23 januari 2013 vroeg u samen met uw echtgenote een tweede maal asiel. De Dienst Vreemdelingenzaken sloot deze aanvraag op 25 januari 2013 af met een bijlage 13 quater (weigering inoverwegingname van een asielaanvraag).

Op 18 juli 2013 vroegen u en uw echtgenote een derde maal asiel. Ook deze aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een bijlage 13quater op 5 augustus 2013.

Op 15 januari 2014 vroegen u en uw echtgenote een vierde maal asiel. Op 31 januari 2014 besliste het Commissariaat-generaal om deze aanvraag in overweging te nemen met het oog op een onderzoek ten gronde. In het kader van uw vierde asielaanvraag bleef u bij uw voorgaande verklaringen. U verklaarde verder dat u via uw ex-vrouw had vernomen dat jullie dochter D. (...) in november 2011 samen met een vriendin spoorloos was verdwenen. U vermoedde dat zij werd ontvoerd omwille van uw problemen. Sindsdien ontbreekt elk spoor van uw dochter. U schrijft haar ontvoering toe aan uw eerdere problemen in de Russische Federatie. Ten slotte verklaarde u in de Russische Federatie ook problemen te riskeren omwille van uw activiteiten in Tsjetsjenië als spiritueel heler/genezer. Op 26 december 2014 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 21 april 2015 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormelde beslissing van het Commissariaat-generaal.

Op 11 juni 2015 vroegen u en uw vrouw een vijfde maal asiel. Op 10 juli 2015 besliste het Commissariaat-generaal om deze aanvraag in overweging te nemen met het oog op een onderzoek ten gronde. In het kader van uw vijfde asielaanvraag bleef u bij uw voorgaande verklaringen. U zei dat u had vernomen dat uw ex-vrouw werd bedreigd door een zekere L. D. (...), een aanhanger van Kadryrov, omdat zij nog pogingen deed om jullie vermiste dochter terug te vinden. U legde ook enkele nieuwe documenten voor om uw asielrelaas te staven: (1) een attest van de MVD (ministerie van Binnenlandse Zaken) in Tsjetsjenië dat vermeldt dat uw dochter is verdwenen en dat er in dit verband een strafzaak werd geopend, (2) een attest van het World Chechen Congress ter bevestiging van uw problemen, (3) een usb-stick met een aantal videofragmenten, (4) een email-conversatie tussen u en een vertegenwoordiger van een Tsjetsjeense organisatie die zich bezighoudt met vermiste personen in verband met de verdwijning van uw dochter, (5) een attest van het Ministerie van Informatie, Pers en Communicatie van de Tsjetsjeense republiek Ichkeria te bevestiging van uw problemen en (6) een getuigenis van een ex-collega in verband met uw problemen.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielrelaas niet geloofwaardig werd bevonden. Uw verklaringen bleken op een aantal punten inconsistent en tegenstrijdig, uw gedrag bleek niet in overeenstemming met uw beweerde vrees, uw verklaringen over uw reisroute bleken ongeloofwaardig en u legde onvoldoende bewijzen neer van uw asielrelaas terwijl dit wel kon worden verwacht. Uw tweede en derde asielaanvraag werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw vierde asielaanvraag werd eveneens afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het Commissariaat-generaal hernam een aantal van de argumenten uit de eerste weigeringsbeslissing en oordeelde bovendien dat het onlogisch was dat u in 2006 plotseling geviseerd zou zijn omwille van uw werk eind jaren 90 en dat u vervolgens opnieuw geen problemen zou gekend hebben tot u in 2011 plots opnieuw zou zijn gearresteerd. Er werd ook een bijkomende ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld in verband met uw tweede beweerde arrestatie in 2011. Wat betreft de verdwijning van uw dochter meende het Commissariaat-generaal dat er geen oorzakelijk verband kon worden vastgesteld tussen

uw beweerde problemen, die ongeloofwaardig werden bevonden, en het feit dat uw dochter verdwenen zou zijn. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan er zich in het kader van uw huidige asielaanvraag toe beperken om in uw geval de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van uw huidige asielaanvraag bleef u bij uw eerdere verklaringen. U herhaalde dat u in 2006 en in 2011 werd ontvoerd en mishandeld omwille van uw werk bij de Tsjetsjeense ordediensten in de periode 1996-1998 en dat uw dochter D. (...) in november 2011 spoorloos zou zijn verdwenen als gevolg van uw problemen. U zei dat uw ex-vrouw momenteel wordt bedreigd door kadyrovtsi omdat zij bleef aandringen om een onderzoek naar de verdwijning van jullie dochter. U legde ook enkel nieuwe documenten voor om uw asielaanvraag te staven: (1) een attest van de MVD (ministerie van Binnenlandse Zaken) in Tsjetsjenië dat vermeldt dat uw dochter is verdwenen en dat er in dit verband een strafzaak werd geopend, (2) een attest van het World Chechen Congress ter bevestiging van uw problemen, (3) een usb-stick met een aantal videofragmenten, (4) een email-conversatie tussen u en een vertegenwoordiger van een Tsjetsjeense organisatie die zich bezighoudt met vermiste personen in verband met de verdwijning van uw dochter, (5) een attest van het Ministerie van Informatie, Pers en Communicatie van de Tsjetsjeense republiek Ichkeria te bevestiging van uw problemen en (6) een getuigenis van een ex-collega in verband met uw problemen.

Het Commissariaat-generaal meent na een bijkomend onderzoek van de door u aangebrachte nieuwe elementen dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er bijkomende tegenstrijdigheden konden worden vastgesteld in de verklaringen van u en uw vrouw betreffende de problemen die jullie zouden hebben meegemaakt, waardoor de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag nog verder wordt ondermijnd.

Zo bleken uw eigen opeenvolgende verklaringen over de motieven van uw vervolgers in 2006 en de eisen die men zou hebben gesteld manifest tegenstrijdig. In het kader van uw eerste asielaanvraag in België vertelde u dat u in december 2006 een eerste maal werd opgepakt en meegenomen naar een afdeling van de politie in Grozny. U zei dat u toen vragen kreeg over uw vroegere job bij de OBPL en uw vroegere collega's. U beweerde eveneens dat uw ontvoerders wilden dat u met hen zou samenwerken. Uiteindelijk werd u gedumpt in de buurt van de stad Nazran in Ingoesjetië (CGVS 04/07/2011, p. 13-14). In het kader van uw huidige asielaanvraag vertelde u echter een ander verhaal. Wat betreft uw eerste arrestatie in 2006 verklaarde u dat u werd meegenomen naar Grozny, waar u werd geslagen. Toen u werd gevraagd of u uw ontvoerders u enkel hadden mishandeld of dat ze u eventueel ook bepaalde vragen hadden gesteld, beweerde u in eerste instantie stellig dat men u niets had gevraagd. Toen u daarop werd gevraagd hoe u dan wist dat uw werk in de jaren 90 de reden was voor uw ontvoering in 2006, zei u dat u vermoedde dat dit de reden was omdat er gewoonweg geen andere reden voor denkbaar was. Toen u nogmaals uitdrukkelijk werd gevraagd of u behalve dit vermoeden eventueel nog een concrete aanwijzing had dat uw ontvoering gelinkt was aan uw vroegere job, zei u dat u alles wat er eventueel gezegd was tijdens uw ontvoering was vergeten (CGVS 07/09/2015, p. 4-5). Dit is echter in tegenspraak met uw eerdere verklaringen. In het kader van uw eerste asielaanvraag beweerde u immers dat u wel degelijk een concrete aanwijzing had dat uw arrestatie in 2006 met uw vroegere werk te maken had, meer bepaald omdat men u over uw werk en uw collega's had ondervraagd. U beweerde eveneens dat uw ontvoerders u onder druk hadden gezet om met hen samen te werken. Toen u met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, antwoordde u dat u zich niet meer kon herinneren wat er na uw eerste arrestatie was gezegd (CGVS 07/09/2015, p. 10). Deze uitleg is niet afdoende. Het lijkt immers niet geloofwaardig dat u zich in het kader van uw eerste asielaanvraag in 2011 wél nog herinnerde dat u in 2006 werd ondervraagd over uw werk en dat u ook onder druk werd gezet om samen te werken, maar dat u dit in tussentijd zou zijn vergeten. Het gaat hier immers niet om een detail, maar om een essentieel onderdeel van uw relaas, namelijk het feit of u al dan niet concrete aanwijzingen had over de motieven van uw vervolgers en de reden van uw arrestatie in 2006 en de oorzaak van al uw latere problemen.

Verder bleek u eveneens tegenstrijdige verklaringen af te leggen over uw arrestatie in 2011. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u een tweede maal werd gearresteerd op 17 april 2011 en dat u toen werd meegenomen naar een gebouw in de stad Gudermes, waar u vervolgens werd geslagen en ondervraagd. Toen u werd gevraagd welke vragen u kreeg, antwoordde u dat uw ontvoerders wilden dat u 'zou meewerken', namelijk dat u bepaalde personen zou bespioneren. Indien u instemde, zou u worden vrijgelaten en zou u een naam krijgen van een persoon die u moest bespioneren. U kon echter vluchten met behulp van een kennis (CGVS 04/07/2011, p. 16-17). In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaarde u daarentegen dat uw ontvoerders in 2011 louter de

bedoeling zouden hebben gehad om u te vermoorden. U werd tot vijfmaal toe gevraagd of de personen die u in 2011 zouden hebben ontvoerd iets concreets van u wilden en of ze u bepaalde vragen of eisen hadden gesteld tijdens uw detentie, waarop u telkens ontkennend antwoordde (CGVS 07/09/2015, p. 9-10; CGVS 05/11/2015, p. 5-6). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring als zou men u wél vragen hebben gesteld en dat men zelfs zou hebben geëist om te spionneren, beweerde u plots dat dit inderdaad zo was en dat u nooit iets anders zou hebben beweerd (CGVS 05/11/2015, p. 6). Uw uitleg dat het zou gaan om een misverstand in plaats van een tegenstrijdigheid is niet aanvaardbaar, gezien uw eerdere verklaringen over het feit dat u tijdens uw detentie in 2011 níet werd ondervraagd en dat er niets werd geëist aan duidelijkheid niets te wensen overlaten.

Verder bleken de opeenvolgende verklaringen van uw vrouw over de problemen die zij in Kazachstan zou hebben gekend als gevolg van uw problemen in Tsjetsjenië eveneens op verschillende punten tegenstrijdig. Zo verklaarde uw vrouw in het kader van haar eerste asielaanvraag dat zij op 31 augustus 2011 in Kazachstan bezoek kreeg van twee onbekende Tsjetsjenen die naar u op zoek waren en die haar toen zouden hebben aangerand. Uw vrouw vertelde dat deze mannen haar ook vertelden waarom ze u zochten: ze zouden wraak hebben willen nemen op u omdat een bepaalde persoon zou zijn vermoord en dat dit zogezegd uw schuld was (CGVS vrouw 04/01/2012, p. 11). In het kader van haar huidige asielaanvraag verklaarde uw vrouw echter uitdrukkelijk dat deze personen haar niet hadden verteld waarom ze u zochten (CGVS vrouw 05/11/2015, p. 11-12). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, beweerde ze plots dat de eerste versie van dit verhaal toch correct was en dat ze 'de laatste tijd veel vergeet' (CGVS vrouw 05/11/2015, p. 12-13). Deze uitleg overtuigt niet. Het feit of uw vrouw bij het bezoek van deze personen in Kazachstan al dan niet zou hebben geweten waarom men u daar kwam zoeken, is immers geen detail dat men zo maar zou vergeten. Verder legde uw vrouw ook inconsistente verklaringen af over het al dan niet indienen van een klacht na de aanranding. In het kader van haar eerste asielaanvraag verklaarde uw vrouw dat ze in het ziekenhuis werd opgenomen, dat politieagenten daar haar verklaringen schriftelijk optekenden, dat zij deze verklaringen ook ondertekende en dat de politieagenten haar vervolgens informeerden dat de daders zouden worden opgespoord (CGVS vrouw 04/01/2012, p. 12). Toen uw vrouw in het kader van haar huidige asielaanvraag werd gevraagd of ze na het bewuste incident aangifte had gedaan, antwoordde ze echter kortweg: "Neen." (CGVS vrouw 05/11/2015, p. 12). Deze twee versies zijn niet consistent. Toen uw vrouw met haar eerdere verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde ze dat ze nooit had gezegd dat ze zelf naar de politie zou zijn gestapt, maar dat de politieagenten naar haar zouden zijn gekomen in het ziekenhuis. Uw vrouw voegde hieraan toe dat ze toen zou hebben geweigerd om een schriftelijke klacht in te dienen (CGVS 05/11/2015, p. 13). Deze uitleg volstaat niet om de inconsistentie te verschonen. Gezien uw vrouw aanvankelijk sprak over een schriftelijke verklaring tegenover de politie die ze ook zou hebben ondertekend, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij hiernaar zou refereren wanneer in het kader van haar huidige asielaanvraag werd gevraagd of zij aangifte had gedaan van het incident in augustus 2011 en dat zij dus niet kortweg ontkennend zou hebben geantwoord toen haar werd gevraagd of er aangifte was gedaan van het incident.

Wat betreft uw verwijzing naar mogelijke geheugenproblemen als verschoning voor de tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw relaas, dient te worden opgemerkt dat u uw beweerde geheugenproblemen nog steeds niet kunt aantonen aan de hand van objectieve elementen, bijvoorbeeld een medisch attest waaruit zou kunnen blijken dat uw medische problematiek u zou beletten om coherente verklaringen af te leggen, zoals ook reeds werd opgemerkt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van de beroepsprocedure die u instelde tegen de vorige weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties geen details betreffen, maar gaan over essentiële gebeurtenissen en feiten die aan de kern van uw asielaanvraag raken.

Ten tweede meent het Commissariaat-generaal dat de documenten die u voorlegde in het kader van uw huidige asielaanvraag de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet kunnen herstellen.

Wat betreft het videofragment waarop u te zien zou zijn op een militaire parade in de jaren 90 (stuk 3) – de personen in de video zijn allen gemaskerd – dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal in deze beslissing op zich niet in vraag stelt dat u voor de ordediensten van de onafhankelijke Tsjetsjeense Republiek Ichkeria hebt gewerkt. Het Commissariaat-generaal herhaalt echter dat u niet kunt aantonen dat u omwille van dit feit werd vervolgd en verwijst hierbij naar bovenstaande argumentatie.

Wat betreft het videofragment waarop een interview te zien is met de mensenrechtenactiviste Svetlana Ganuchkina (stuk 3) moet worden opgemerkt het interview in kwestie enkel gaat over de recente stijging van het aantal asielaanvragen van Tsjetsjenen in Duitsland, waarbij wordt verwezen naar diverse factoren die aan de basis kunnen liggen van deze stijging. De inhoud van dit videofragment heeft dus geen betrekking op de problemen die u persoonlijk zou hebben gekend.

Wat betreft het videofragment waarop een interview te zien is met een Russische opposant (stuk 3) moet worden opgemerkt dat het interview in kwestie enkel gaat over de recente moord op Boris Nemtsov, een Russisch oppositieleider. De inhoud van dit videofragment heeft dus opnieuw geen betrekking op de problemen die u persoonlijk zou hebben gekend.

Wat betreft het videofragment waarop een toespraak te zien is van Apti Alaudinov, vice-hoofd van het Tsjetsjeens ministerie van Binnenlandse Zaken (stuk 3), moet worden opgemerkt dat deze toespraak enkel gaat over een uitspraak van Tsjetsjeens president Ramzan Kadyrov dat iedereen die iets met wahabieten te maken heeft dient te worden gedood. Ook dit videofragment heeft geen betrekking op uw persoonlijke problemen.

Wat betreft het attest van het Chechen World Congress (stuk 1) meent het Commissariaat-generaal dat dit stuk niet als een overtuigend bewijs van uw problemen kan worden gezien. Deze brief, die duidelijk door u werd gesolliciteerd, vermeldt in louter algemene bewoordingen dat u in het verleden voor de ordediensten van de onafhankelijk Tsjetsjeense Republiek Ichkeria hebt gewerkt en dat u en uw gezin om deze reden problemen zouden hebben gekregen met de huidige Tsjetsjeense en Russische autoriteiten (cf. DVZ verklaring meervoudige aanvraag). Het Commissariaat-generaal meent dat de inhoud van deze brief niet opweegt tegen de verschillende vaststellingen die tijdens uw opeenvolgende asielpcedures werden gemaakt betreffende het ongeloofwaardige karakter van uw asielaansluiting. Dezelfde bemerkingen kunnen worden gemaakt voor wat betreft het attest van van het Ministerie van Informatie, Pers en Communicatie van de Tsjetsjeense republiek Ichkeria, dat volgens uw verklaringen eveneens vermeldt dat u in het verleden voor de ordediensten van de onafhankelijk Tsjetsjeense Republiek Ichkeria hebt gewerkt en dat u daarom in april 2011 problemen zou hebben gekregen (stuk 5; CGVS 05/11/2015, p. 2).

Wat betreft de brief van een vroegere collega en bij de OBPL, een zekere M. I. (...), die volgens uw verklaringen vermeldt dat u omwille van uw werk in 2006 en 2011 problemen zou hebben gekend (stuk 6; CGVS 05/11/2015, p. 2), dient te worden opgemerkt dat de objectieve bewijswaarde van dit stuk gering is, gezien het op uw verzoek werd opgesteld door een vroegere collega, een persoon waarmee u naar eigen zeggen 'hecht' was.

Wat betreft het attest van de MVD in verband met de verdwijning van uw dochter en het email-verkeer met een vertegenwoordiger van een Tsjetsjeense organisatie die zich bezighoudt met ontvoeringen (stuk 2 en 4; DVZ verklaring meervoudige aanvraag; CGVS 07/09/2015, p. 2-3) moet worden opgemerkt dat het feit dat uw dochter in 2011 verdwenen zou zijn op zich niet werd betwist in de vorige weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal of het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het Commissariaat-generaal benadrukt echter opnieuw dat er geen oorzakelijk verband kan worden vastgesteld tussen de verdwijning van uw dochter en uw beweerde problemen, die reeds herhaaldelijk ongeloofwaardig werden bevonden. Daarenboven konden er enkele opmerkelijke vaststellingen worden gedaan betreffende de verklaringen van u en uw vrouw over de verdwijning van uw dochter. Zo verklaarde u dat uw dochter samen met een ander meisje, een vriendin van haar, zou zijn ontvoerd. Toen u werd gevraagd naar de naam van dit andere meisje, moest u het antwoord echter schuldig blijven. Dit lijkt weinig aannemelijk. U verklaarde immers dat er naar aanleiding van de verdwijning/ontvoering van uw dochter een officiële klacht bij het gerecht werd ingediend door uw ex-vrouw en dat ook de familie van de vriendin van uw dochter aangifte zou hebben gedaan. Daarenboven had u na de verdwijning van uw dochter nog contact met uw ex-vrouw, die zich met de zaak bezighield, en beweerde u dat uw eigen zus in de zomer van 2015 vanuit België naar Tsjetsjenië zou zijn gegaan om meer informatie te verzamelen over de verdwijning van uw dochter (CGVS verklaring meervoudige aanvraag 5e AA, nr. 17; CGVS 07/09/2015, p. 11-13). Bijgevolg kan redelijkerwijze worden verwacht dat u de naam van dit andere meisje toch zou kennen. In dit verband dient te worden opgemerkt dat ook uw vrouw niet op de hoogte bleek te zijn van de naam van het meisje dat samen met haar stiefdochter zou zijn ontvoerd. Uw vrouw kon zelfs niet met zekerheid zeggen of er effectief een ander meisje samen met uw dochter was ontvoerd of niet (CGVS vrouw 07/09/2015, p. 5). Wat betreft uw bewering dat er één getuige zou zijn geweest van de ontvoering van uw dochter en haar vriendin en dat deze getuige enige tijd na het afleggen van verklaringen tegenover de politie zou zijn vermoord, is het opnieuw weinig geloofwaardig te noemen dat u ook de naam van deze persoon niet wist en dat u zelfs niet bij benadering kon vertellen wanneer deze persoon precies zou zijn vermoord (CGVS 07/09/2015, p. 11-13). Het lijkt nog merkwaardiger dat uw vrouw zelfs niet op de hoogte bleek te zijn dat er überhaupt een getuige zou zijn geweest van de ontvoering van haar stiefdochter en dat deze getuige achteraf zou zijn vermoord (CGVS vrouw 07/09/2015, p. 6). Het Commissariaat-generaal meent dat indien de verdwijning van uw dochter inderdaad een ontvoering betrof en indien deze ontvoering effectief rechtstreeks verbonden zou zijn aan uw eigen problemen in de Russische Federatie er redelijkerwijze kan worden verwacht dat u en uw vrouw toch op de hoogte zouden zijn van dergelijke elementaire informatie over deze ontvoeringszaak.

Ten slotte blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de situatie in Tsjetsjenië de afgelopen jaren drastisch is veranderd. Hoewel de situatie complex blijft, zijn de gevechtshandelingen sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, L. S. (...) (O.V. (...)), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het verbod van willekeur, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "beginselen van behoorlijk bestuur". In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "beginselen behoorlijk bestuur". In een derde en laatste middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van het "fair play-beginsel", van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van

verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. In verband met de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen onderhavige asielaanvraag opnieuw steunen op het door hen voorgehouden asielaanvraag bij hun vorige asielaanvragen. De eerste asielaanvraag van verzoekende partijen werd door verwerende partij bij beslissingen van 31 augustus

2011 en 9 maart 2012 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partijen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissingen werden bevestigd bij arresten nrs. 70 409 en 91 117 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van respectievelijk 22 november 2011 en 8 november 2012, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. De tweede en derde asielaanvraag van verzoekende partijen werd telkens besloten met een beslissing tot weigering tot in overwegingname, respectievelijk van 25 januari 2013 en 5 augustus 2013. De vierde asielaanvraag van verzoekende partijen werd door verwerende partij bij beslissing van 23 december 2014 eveneens ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partijen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissingen werden bevestigd bij arresten nrs. 143 750 en 143 751 van 21 april 2015 (administratief dossier, stuk 18). Het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van deze arresten.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissingen inzake hun eerdere asielaanvragen (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen voorgehouden bij hun eerdere asielaanvragen te herstellen.

2.2.7.1. Verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschrift op dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag, dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Verzoekende partijen duiden er verder op dat steeds dient te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan henzelf.

2.2.7.2. De Raad beaamt dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk dienen te leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. *In casu* heeft verwerende partij echter vastgesteld dat de nieuwe feiten en elementen die verzoekende partijen bijbrengen in het kader van hun vijfde asielrelaas niet van aard zijn de geloofwaardigheid van het door hen voorgehouden asielrelaas te herstellen daar er verschillende bijkomende tegenstrijdigheden werden vastgesteld in hun verklaringen omtrent de problemen die zij zouden hebben meegemaakt en daar de door hen aangebrachte documenten de door hen voorgehouden problemen omwille waarvan zij hun land van herkomst zijn ontvlucht niet aantonen. Aangezien deze bevindingen allen betrekking hebben op essentiële elementen van het weergegeven asielrelaas, namelijk de problemen die zij zouden hebben gekend in Tsjetsjenië en Kazachstan en omwille waarvan zij hun land van herkomst zouden zijn ontvlucht, zijn deze wel degelijk van aard om de weigeringsbeslissing te gronden. De Raad merkt verder eveneens op dat deze vaststellingen gebaseerd zijn op de uitgebreide verklaringen die verzoekende partijen tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal hebben afgelegd met behulp van een tolk. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partijen zelf, spreekt bijgevolg voor zich.

Betreffende het verweer dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen, merkt de Raad op dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen hoe dan ook niet met elkaar kunnen worden verzoend. Het is derhalve niet zo dat deze verklaringen elkaar kunnen aanvullen of dat bepaalde verklaringen kunnen worden beschouwd als een meer uitgebreide versie van de vorige verklaringen die werden afgelegd. Dit – overigens zeer algemeen – verweer kan derhalve niet door de Raad worden bijgetreden.

2.2.8.1. Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij in haar beslissingen zomaar ten onrechte tal van zaken opwerpt zogezegd ten nadele van verzoekende partijen, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van hun asielaanvraag. Verzoekende partijen vinden het in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. *In casu* gebeurde geen enkele feitenvinding in die zin dat verwerende partij zich beperkt heeft tot de bewering dat hun asielaanvraag gebaseerd is op dezelfde elementen als het asielrelaas dat zij uiteenzetten bij hun vorige asielaanvragen en dat ook uit de nieuwe elementen niet kan afgeleid worden dat zij problemen zouden kennen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst. Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel alles berust op eenzijdige beweringen die evenwel niet stroken met de werkelijkheid. Verzoekende partijen menen dat het indruist tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten hun asielaanvraag te weigeren. Hierbij treedt een duidelijk gevaar van willekeur op, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen.

2.2.8.2. De Raad herhaalt vooreerst dat de eindbeoordeling van de vorige asielaanvragen van verzoekende partijen vaststaat en dat het Commissariaat-generaal zich er derhalve kan toe beperken om de door verzoekende partijen aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

De Raad stelt verder vast dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een *“eenzijdige bewering”* waarbij niets werd onderzocht. Verwerende partij heeft wel degelijk alle door verzoekende partijen aangegeven (nieuwe) feiten en elementen onderzocht en zij heeft op omstandige wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte (nieuwe) documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.14. – en dat er geenszins sprake is van een *“eenzijdige bewering”* waarbij niets werd onderzocht.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift aanhalen dat van hen niet kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanbrengen, bewijzen, duidt de Raad erop dat uit de bestreden beslissingen niet kan worden afgeleid dat dit van hen zou worden verwacht.

2.2.10.1. Aangaande de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden maken verzoekende partijen volgende opmerkingen in hun verzoekschrift.

Verzoekende partijen werpen vooreerst op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zijn aan de *“ernstige medische problemen”* in hoofde van eerste verzoekende partij die een *“onmiskerbare weerslag op de herinneringen van verzoeker”* hebben. Zij brachten desbetreffend een medisch attest aan van Dr. R. d.d. 29 juli 2013. Tevens dient er rekening mee te worden gehouden dat de feiten dateren van jaren geleden, waardoor de herinneringen vervaagd zijn.

Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van eerste verzoekende partij over haar arrestatie in 2011, menen verzoekende partijen bovendien dat er sprake is van een misverstand en dat eerste verzoekende partij de twee arrestaties en navolgende gebeurtenissen dooreengehaspeld heeft. Bij de tweede arrestatie in 2011 wilden haar vervolgers haar vermoorden, in tegenstelling tot bij de eerste arrestatie in 2006 waar ze wilden dat eerste verzoekende partij zou meewerken.

In verband met de inconsistente verklaringen van tweede verzoekende partij over het al dan niet indienen van een klacht na de aanranding, stellen verzoekende partijen nog dat dit te wijten is aan de vraagstelling tijdens het gehoor van tweede verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag. Immers werd aan haar gevraagd of er officieel klacht was ingediend, waarop zij ontkennend antwoordde daar dit strookt met de werkelijkheid. Immers was de politie tijdens haar hospitalisatie bij haar geweest, doch weigerde de politie om officieel klacht op te maken.

2.2.10.2. De Raad bemerkt vooreerst dat, daar waar verzoekende partijen verwijzen naar het medisch attest opgesteld door Dr. R. d.d. 29 juli 2013 ter staving van de beweerde geheugenproblemen van eerste verzoekende partij, dit medisch attest door eerste verzoekende partij reeds werd neergelegd in het kader van haar vierde asielaanvraag en dat hierover door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 143 751 het volgende werd geoordeeld: *“Waar verzoekende partij verwijst naar het medisch attest dat aantoonde dat zij slachtoffer is geweest van ernstige fysieke letsels aan de schedel en volhoudt dat het dan ook logisch is dat zij naar aanleiding van dit letsel geheugenstoornissen kent, stelt de Raad vast dat zij dit nog steeds niet weet aan te tonen aan de hand van objectieve elementen. Immers, uit het door haar neergelegde medisch attest van psychiater R. blijkt niet dat zij specifiek aan*

geheugenproblemen lijdt of dat haar problematiek haar zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Uit het stuk blijkt niet en verzoekende partij brengt voor het overige geen attesten aan waaruit zou blijken dat zij, ingevolge haar schedelbreuk en intracraniale letsels, niet in staat zou zijn om op coherente en consistente wijze verklaringen af te leggen en haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken.” Ook in het kader van hun huidige asielaanvraag brengen verzoekende partijen geen attesten aan waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij, ingevolge haar schedelbreuk en intracraniale letsels, niet in staat zou zijn om op coherente en consistente wijze verklaringen af te leggen en haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Dit argument kan dan ook niet aanvaard worden ter vergoelijking van de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en hun gehoren naar aanleiding van hun huidige asielaanvraag, is de Raad evenwel van oordeel dat het feit dat de gebeurtenissen niet recent zijn, verzoekende partijen er niet van kan weerhouden correcte verklaringen af te leggen met betrekking tot die elementen die de kern uitmaken van hun asielrelaas en waarvan kan worden aangenomen dat ze in het geheugen van verzoekende partijen staan gegrift.

Dat de tegenstrijdige verklaringen van eerste verzoekende partij over haar arrestatie in 2011 te wijten zouden zijn aan een misverstand, betreft een argument dat evenmin door de Raad kan worden bijgetreden. Immers kan redelijkerwijs worden verwacht dat haar arrestaties, waarvan kan worden aangenomen dat het ingrijpende gebeurtenissen betreffen, in het geheugen van eerste verzoekende partij staan gegrift en zij beide arrestaties en de gebeurtenissen tijdens deze arrestaties van elkaar kan onderscheiden en niet door elkaar haalt.

Verder meent de Raad dat van tweede verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij, wanneer in het kader van haar huidige asielaanvraag wordt gevraagd of zij aangifte had gedaan van het incident in augustus 2011, zou refereren naar haar schriftelijke verklaring tijdens haar verblijf in het ziekenhuis tegenover de politie die ze ook zou hebben ondertekend. Aan tweede verzoekende partij werd immers, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift, geenszins gevraagd of er een officiële klacht was opgemaakt, doch louter of zij aangifte had gedaan van het incident. Verzoekende partijen brengen dan ook geen afdoende uitleg aan ter verklaring van de inconsistente verklaringen van tweede verzoekende partij over het feit of zij aangifte had gedaan van het incident.

2.2.11.1. Verder wijzen verzoekende partijen erop dat zij in het kader van hun asielaanvraag tal van bijkomende stukken hebben voorgelegd. Het videofragment waarop eerste verzoekende partij te zien is op een militaire parade in de jaren 90 toont duidelijk aan dat zij voor de ordediensten van de onafhankelijke Tsjetsjeense Republiek Ichkeria heeft gewerkt. Gelet op deze tewerkstelling is het zeer logisch dat eerste verzoekende partij naderhand problemen gekregen heeft. Immers hebben de Russische autoriteiten na de beëindiging van de republiek Ichkeria alle personen die betrokken waren bij de oprichting en de werking ervan geïdentificeerd. Verder is er geen enkele reden om het attest van het Chechen World Congress zomaar naast zich neer te leggen gezien dit document expliciet bevestigt wat verzoekende partijen stellen, temeer daar verzoekende partijen eveneens een attest aanbrengen van het Ministerie van Informatie, Pers en Communicatie van de Tsjetsjeense Republiek Ichkeria waarin eveneens bevestigd wordt dat eerste verzoekende partij in april 2011 omwille van haar vroegere tewerkstelling problemen heeft gekregen. Ten slotte stellen verzoekende partijen in verband met het attest van de MVD betreffende de verdwijning van de dochter van eerste verzoekende partij en het e-mailverkeer met een vertegenwoordiger van een Tsjetsjeense organisatie die zich bezighoudt met ontvoeringen dat er wel degelijk duidelijk een oorzakelijk verband is in die zin dat de verdwijning zich in hetzelfde jaar voordeed als de problemen die eerste verzoekende partij had met de autoriteiten. Van verzoekende partijen kan niet verwacht worden dat zij meer zouden weten over de ontvoeringszaak. Immers is het voor hen niet mogelijk om zomaar contact te nemen en zich te informeren over de stand van zaken, gezien het gevaarlijk is om hierover vragen te stellen. Tweede verzoekende partij kan verder niet verweten worden niet veel te weten over de ontvoeringszaak, daar het immers niet haar dochter maar haar stiefdochter betreft.

2.2.11.2. De Raad bemerkt vooreerst dat het feit dat eerste verzoekende partij voor de ordediensten van de onafhankelijke Tsjetsjeense Republiek Ichkeria heeft gewerkt op zich niet in vraag wordt gesteld. Dat deze tewerkstelling op zich zou volstaan om de problemen van eerste verzoekende partij aan te tonen omdat de Russische autoriteiten na de beëindiging van de republiek “*alle personen*” die betrokken waren bij de oprichting en de werking ervan geïdentificeerd hebben, kan evenwel niet door de Raad worden

bijgetreden daar dit een blote bewering betreft die door verzoekende partijen op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd.

Daar waar verzoekende partijen stellen dat het attest van het Chechen World Congress en het attest van het Ministerie van Informatie, Pers en Communicatie van de Tsjetsjeense republiek Ichkeria wel degelijk hun problemen bewijzen, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen hiermee niet verder komen dan het louter tegenspreken van de motivering van verwerende partij dienaangaande, zonder evenwel concrete argumenten aan te brengen ter weerlegging van deze motivering. Dergelijk verweer volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen.

Aangaande het betoog van verzoekende partijen dat er wel degelijk duidelijk een oorzakelijk verband is in die zin dat de verdwijning zich in hetzelfde jaar voordeed als de problemen die eerste verzoekende partij had met de autoriteiten, meent de Raad dat het loutere feit dat de verdwijning plaatsvond in dezelfde periode als de door verzoekende partijen beweerde problemen, die reeds herhaaldelijk ongeloofwaardig werden bevonden, niet volstaat om aan te tonen dat de dochter van eerste verzoekende partij inderdaad werd ontvoerd omwille van het feit dat eerste verzoekende partij in het verleden voor de ordediensten van de onafhankelijke Tsjetsjeense Republiek Ichkeria heeft gewerkt.

Wat nog de bemerking van verzoekende partijen betreft dat niet verwacht kan worden dat zij meer zouden weten over de ontvoeringszaak daar het voor hen niet mogelijk is om zomaar contact te nemen en zich te informeren over de stand van zaken, wijst de Raad evenwel op de verklaringen van eerste verzoekende partij dat zij na de verdwijning van haar dochter nog contact had met haar ex-vrouw, die zich met de zaak bezighield, en dat haar eigen zus in de zomer van 2015 vanuit België naar Tsjetsjenië zou zijn gegaan om meer informatie te verzamelen over de verdwijning van de dochter van eerste verzoekende partij (administratief dossier, stuk 15, verklaring meervoudige aanvraag, nr. 17 en stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 07/09/2015, p. 11-13). In het licht hiervan kan dan ook van eerste verzoekende partij verwacht worden dat zij de naam zou weten van het andere meisje dat samen met haar dochter is ontvoerd en tevens de naam zou weten van de persoon die getuige was van hun ontvoering en die bovendien enige tijd na het afleggen van verklaringen tegenover de politie zou zijn vermoord, en wanneer deze persoon zou zijn vermoord. Verder is het opmerkelijk dat tweede verzoekende partij zelfs niet met zekerheid kon zeggen of er effectief een ander meisje samen met haar stiefdochter was ontvoerd en er daarnaast niet van op de hoogte bleek te zijn dat er een getuige was van de ontvoering van haar stiefdochter en dat deze getuige achteraf zou zijn vermoord. Indien de verdwijning van de dochter van eerste verzoekende partij inderdaad een ontvoering betrof en indien deze ontvoering effectief rechtstreeks verbonden zou zijn aan hun eigen problemen in de Russische Federatie en Kazachstan, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekende partijen op de hoogte zouden zijn van dergelijke elementaire informatie over deze ontvoeringszaak.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende

uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen in dit verband dat er in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen. Zij verwijzen in dit verband naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*. Verzoekende partijen wijzen er verder nog op dat er geen enkel afdoend onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië en dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 februari 2009 heeft geoordeeld dat het betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging en dat het reeds voldoende is om een *“algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen”*.

Verzoekende partijen verwijzen naar de verscheidene problemen op het vlak van de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië en wijzen op de precaire situatie aldaar. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen middels de voormelde argumentatie niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“COI Focus: Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie”* van 22 juni 2015 (administratief dossier, stuk 14) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partijen door de loutere verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengen waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn.

Verder tonen verzoekende partijen evenmin aan dat er heden in Kazachstan – waarvan tweede verzoekende partij het staatsburgerschap heeft – een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van tweede verzoekende partij impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 7 september 2015 en 5 november 2015 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gepronounced vrees voor

vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT